

Sygn. akt: I C 729/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Garwolinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Michał Przeworski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Makulec

po rozpoznaniu w dniu 26 maja 2015 r. w Garwolinie

sprawy z powództwa **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **H. K.**

o zapłatę

1. powództwo oddać,
2. koszty procesy między stronami wzajemnie znosi.

Sygn. akt **I C 729/14**

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Garwolinie I Wydziału Cywilnego wpłynął pozew B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. przeciwko H. K. o zapłatę kwoty 8.370,95 zł wraz z odsetkami umownymi.

W toku przedmiotowego pozwana wносиła o oddalenie powództwa podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia (k. 27).

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

H. K. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w P. umowę kredytu odnawialnego w dniu 8.01.2009r. z limitem do kwoty 6.000zł. Pozwana nie dokonała zwrotu całej wymaganej kwoty wraz z odsetkami w umówionym terminie (umowa wraz z załącznikami k. 51-59). W dniu 22.01.2010r. w/w bank wypowiedział pozwanej przedmiotową umowę (pismo strony powodowej k. 49). W dniu 29.03.2010r. bank wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny przeciwko pozwanej na kwotę 5.318,47zł i wnioskiem z dnia 29.03.2010r. zwrócił się do Sądu Rejonowego w Garwolinie o nadanie klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 6.05.2010r. Sąd Rejonowy w Garwolinie nadał w/w (...) klauzulę wykonalności (akta sprawy I Co 569/10).

Na podstawie wniosku (...) S.A. z siedzibą w P. z dnia 16.07.2010r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej w dniu 12.08.2010r. (wniosek k. 1-1v, (...) k. 9 akta Km 1144/10).

Na podstawie umowy z dnia 27.04.2012r. B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. nabył w drodze przelewu w/w wierzytelność (umowa przelewu k. 71-78).

Pismem z dnia 15.05.2012r. (...) S.A. z siedzibą w P. poinformowała komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie w sprawie Km 1144/10, iż nastąpiła w/w zmiana wierzyciela. Jednocześnie pismem z dnia 26.07.2012r. strona powodowa poinformowała komornika sądowego o konieczności umorzenie w/w postępowania egzekucyjnego (pisma k. 43,44 akt Km 1144/10). Postanowieniem z dnia 12.12.2012r. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 1144/10 na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c. (postanowienie k. 45 akt Km 1144/10).

Zdaniem Sądu powództwo podlega oddaleniu w całości. Pozwana podniosła skutecznie zarzut przedawnienia roszczenia (k. 27).

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. (...) S.A. z siedzibą w P. zawarła przedmiotową umowę z pozwaną w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Powyższe oznacza, iż należy stosować zasady określone w art. 118 k.c. Niewątpliwie odsetki zgodnie z w/w przepisem są to świadczenia okresowe podlegające trzyletniemu przedawnieniu. Również należność główna podlega w/w okresowi przedawnienia jako roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r. III CSK 302/07 LEX nr 398487wskazano, iż „do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością”.

Tym samym doszło do przedawnienia roszczenia. Powód wskazał datę wymagalności świadczenia na dzień 22.01.2010r. tj. datę wypowiedzenia umowy. Wprawdzie brak jest w/w dokumentu jednakże przyjmując za datę wymagalności dzień 23.01.2010r. (tj. dzień następny po wypowiedzeniu umowy) termin 3 letni przedawnienia biegnie do 23.01.2013r. zaś pozew został wniesiony po w/w dacie (24.02.2014r. data wpływu oraz 8.02.2014r. data podpisania pozwu k. 3,4v), a więc po upływie terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zaś w myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Dodatkowo § 2 w/w przepisu stanowi, iż w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Pełnomocnik powoda wskazał, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...) wystawionemu przez pierwotnego wierzyciela oraz wniosku o wszczęcie egzekucji. Oczywistym jest, iż obie te czynności przerywają bieg przedawnienia. Jednakże należy zauważyć, iż obie te czynności zostały podjęte przez (...) S.A. z siedzibą w P. nie zaś stroną powodową.

„Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014

r., II CSK 196/14, LEX nr 1622306). „Wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności” (Biul.SN 2015/2/11).

W uzasadnieniu w/w orzeczenia wskazano, iż „przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione; przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego a nie procesowego, mimo że do przerwania biegu dochodzi, w zasadzie, przez czynności procesowe. Tak więc, chociaż ustawodawca tego nie wyartykułował, z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalane lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołą zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Tak więc reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane/uprawnione. W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady tworzy art. 192 pkt 3 k.p.c. stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza choćby nie wstąpił do procesu w charakterze strony. Cel postępowania rozpoznawczego zostaje bowiem zrealizowany wraz z wydaniem wyroku, a jego prawomocność rozciąga się na nabywcę rzeczy lub prawa. Za ugruntowany należy uznać pogląd, że art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma natomiast zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym. Cel bowiem tego postępowania jest inny, ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu kształtując odmiennie od dotychczasowych granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym (por. uchwała SN z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 4/09, OSNC z 2010 r. Nr 1, poz. 2) oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy. Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się, jako niewątpliwa, w tym postępowaniu wykluczone są bowiem przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne zaistniałe po wszczęciu egzekucji wymaga, z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, nadania tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje przecież jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności, wszcząć nowe postępowanie egzekucyjne. Dodać w tym miejscu można, że nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Konkludując stwierdzić zatem należy, że skutki

jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona”

Z treści powołanego orzeczenia oraz jego uzasadnienia wynika, iż obecny wierzyciel nie może powoływać się skutecznie na czynności przerywającego bieg przedawnienia ale dokonane przez pierwotnego wierzyciela. Dotyczy to w tym przypadku wniosku o nadanie klauzuli wykonalności (...) oraz wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Nawet jednak gdyby uznać, że powód mógł powołać się skutecznie na wszczęcie pierwszego postępowania to zakończyło się ono z dniem wydania orzeczenia tj. 6.05.2010r. (tak uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2008 r. V CSK 386/07, LEX nr 361473). Gdyby jednocześnie uznać, iż bieg przedawnienia bieg na nowo z chwilą doręczenia pozwanej zawiadomienia o wszczęciu egzekucji wraz z pouczeniem o możliwości złożenia zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności to doręczenie nastąpiło w dniu 12.08.2010r. czyli postępowanie w sprawie I Co 569/10 zostało prawomocnie zakończone z dniem 19.08.2010r. zaś pozew wpłynął po upływie 3 lat liczonych od tej daty.

Postępowanie egzekucyjne jak wynika z treści sentencji i uzasadnienia postanowienia z dnia 12.12.2012r. komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Garwolinie zostało umorzone w sprawie Km 1144/10 na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c. (postanowienie k. 45 akt Km 1144/10). W myśl art. 825 pkt. 1 k.p.c. organ egzekucyjny umorzy postępowanie w całości lub części na wniosek jeżeli tego zażąda wierzyciel; jednakże w sprawach, w których egzekucję wszczęto z urzędu lub na żądanie uprawnionego organu, wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania wymaga zgody sądu lub uprawnionego organu, który zażądał wszczęcia egzekucji. Wprawdzie pierwotny wierzyciel wprost nie zażądał umorzenia postępowania jednakże z treści pisma z dnia 15.05.2012r. jednoznacznie wynika, iż rezygnuje z dalszej egzekucji co należało uznać za cofnięcie wniosku egzekucyjnego (pismo k. 43 akt Km 1144/10). Podkreślić przy tym należy, iż mimo skutecznego doręczenia odpisu w/w postanowienia wierzycielowi (...) S.A. z siedzibą w P. nie zostało ono zaskarżone.

Powyższe powoduje, iż złożony wniosek egzekucyjny nie wywołał skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia zarówno wobec pierwotnego wierzyciela jak i strony powodowej. Na marginesie wskazać należy, iż w żadnym razie pismo strony powodowej z dnia 26.07.2012r. skierowane do komornika sądowego w w/w postępowaniu egzekucyjnym nie może być traktowane jako czynność w rozumieniu art. 123 k.p.c. albowiem nowy wierzyciel nie był stroną tego postępowania zaś pismo miało charakter informacyjny (pismo k. 44 akt Km 1144/10).

W uzasadnieniu w/w orzeczenia Sądu Najwyższego wskazano, iż „w okolicznościach faktycznych sprawy postępowanie egzekucyjne w związku z wnioskiem wierzyciela powołującego się na przelew wierzytelności zostało przez komornika umorzone, na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. Umorzenie postępowania kończy postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie dotychczasowego tytułu wykonawczego. Można dodać, że wierzyciel, który utracił materialnoprawny status wierzyciela, ale dysponuje tytułem wykonawczym, może kontynuować egzekucję, a środkiem obrony dłużnika jest jedynie powództwo przeciwegzekucyjne z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Kontynuując jednak egzekucję wierzyciel może ponosić odpowiedzialność odszkodowawczą za wyrządzoną dłużnikowi szkodę. W okolicznościach sprawy cedent, utraciwszy materialnoprawny status wierzyciela, składając z tej niewątpliwie przyczyny wniosek o umorzenie postępowania, zrezygnował z poszukiwania zaspokojenia wierzytelności. Okoliczności powodujące wniosek o umorzenie nie mogły pozostać poza oceną sądu tym bardziej, że w postępowaniu egzekucyjnym właściwą formą rezygnacji wierzyciela z poszukiwania zaspokojenia przysługującej mu według tytułu wykonawczego wierzytelności jest wniosek o umorzenie egzekucji. Ponieważ skutki, jakie wiążą się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona, to w sytuacji gdy komornik umarza postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela wobec dokonania przez niego przelewu egzekwowanej wierzytelności, brak jest podstaw do twierdzenia, iż przerwa biegu przedawnienia trwa do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonariusza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem. **W takiej sytuacji przyjmując należy upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji.** Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące egzekucji jedynie w art. 826 k.p.c. stanowią o skutkach umorzenia postępowania egzekucyjnego wskazując, że umorzenie takie uchyla dokonane czynności egzekucyjne,

ale nie pozbawia wierzyciela możliwości wszczęcia ponownej egzekucji. Przepis nie rozstrzyga więc o skutkach materialnoprawnych umorzenia postępowania egzekucyjnego ale przyjąć należy, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Można też argumentować, że skoro w opisaney sytuacji wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego oznacza rezygnację z poszukiwania ochrony, która już cedentowi, wobec zbycia wierzytelności, nie przysługuje, to uwzględnienie wniosku przez komornika, przez umorzenie postępowania egzekucyjnego, tworzy ostatecznie stan taki jaki w postępowaniu rozpoznawczym łączy się ze skutecznym cofnięciem pozwu (por. uchwałę SN z dnia 13 kwietnia 1988 r. III CZP 24/88, OSNC z 1989 r. Nr 9, poz. 138). Pozew skutecznie cofnięty nie wywołuje skutków prawnych jakie ustawa wiąże z jego wniesieniem (art. 203 § 2 k.p.c.). Stosowanie w postępowaniu egzekucyjnym uregulowań kodeksu postępowania cywilnego obejmujących proces nie jest wyłączone (art. 13 § 2 k.p.c.), czemu dał wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 (OSP z 2004 r. Nr 11, poz. 141).

Z treści w/w uzasadnienia wynika toczące się postępowanie egzekucyjne umorzone następnie na podstawie art. 825 pkt. 1 k.p.c. nie wywołuje skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia. Dodatkowo wskazać należy, iż takiego skutku nie wywoła także wobec nabywcy wierzytelności bowiem nie ma wspomnianej tożsamości podmiotowej.

Sąd w niniejszej sprawie akceptuje treść w/w orzeczenia i uzasadnienia Sądu Najwyższego. Podkreślić należy, iż orzeczenie to zapadło w oparciu o tożsame z przedmiotową sprawą stan faktyczny. Nadto przekonywujące jest twierdzenie Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu w/w orzeczenia, iż „powód zawierając w dniu 24 marca 2009 r. umowę przelewu nabył wierzytelność nieprzedawnioną; do upływu terminu przedawnienia mógł doprowadzić do przerwania jego biegu na swoją korzyść występując z pozwem o zapłatę, co nie nastąpiło”.

Podobnie w niniejszej sprawie powód nabył wierzytelności nie przedawnioną i wystarczyło wnieść pozew przed upływem terminu przedawnienia aby doprowadzić do jego skutecznego przerwania.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Brak jest jakiegokolwiek dowodu na to aby pozwana uznała roszczenie. Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tym samym to strona powodowa w sytuacji gdyby doszło jednak do przerwania biegu przedawnienia winna była powyższe uwodnić.

Sąd nie prowadził w tym zakresie postępowania dowodowego. W myśl art. 232 strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. „Zgodnie z zasadą kontradyktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Z., Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 grudnia 1997 r., II UKN 406/97, OSNAPIUS 1998, nr 21, poz. 643; wyrok SN z dnia 15 grudnia 1998 r., I CKN 944/97, Prok. i Pr. 1999, nr 11–12, poz. 38; wyrok SN z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok. i Pr. 1999, nr 11–12, poz. 35; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 lipca 1997 r., I CKN 415/99, LEX nr 83805; wyrok SN z dnia 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPIUS 1999, nr 20, poz. 662; postanowienie SN z dnia 28 września 1999 r., II CKN 269/99, Prok. i Pr. 2000, nr 2, poz. 27; uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 października 2000 r., II UKN 33/00, OSNP 2002, nr 10, poz. 251. (...) W szczególności sąd powinien dopuścić dowód z urzędu, gdy stanowi to realizację dyspozycji normy kodeksowej lub ma to przeciwdziałać naruszeniu porządku prawnego. Por. wyrok SN z dnia 5 lutego 1997 r., I CKU 81/96, LEX nr 50571. Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zdanie drugie uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 5 listopada 1997 r., III CKN 244/97, OSNC 1998, nr 3, poz. 52; uzasadnienie wyroku

SN z dnia 27 maja 1998 r., I CKN 701/97, LEX nr 78418; uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 19 maja 2000 r., III CZP 4/00, OSNC 2000, nr 11, poz. 195; uzasadnienie wyroku SN z dnia 25 lipca 2000 r., III CKN 1034/00, LEX nr 51873; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, z. 7–8, poz. 116). (Demendecki Tomasz, Komentarz aktualizowany do art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego, opublikowano: LEX/el., 2013).

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1998 r. II CKN 656/97, OSNC 1998/12/208 wskazano, iż, „przewidziane w art. 232 k.p.c. uprawnienie sądu dopuszczenia dowodu nie wskazanego przez strony ma charakter wyjątkowy, co oznacza, że nieprzeprowadzenie tego dowodu przez sąd z urzędu tylko w szczególnym wypadku może uzasadniać podstawę kasacyjną”. „Dopuszczenie dowodu z urzędu jest co do zasady prawem, a nie obowiązkiem sądu, co oznacza, że tylko w wyjątkowych wypadkach może zostać uznane za obowiązek, którego naruszenie jest zarzucalne procesowo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. I CKN 661/00, LEX nr 52781).

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo z uwagi na skuteczny zarzut przedawnienia. Na marginesie wskazać należy, iż pozwana nie formułowała innych zarzutów w szczególności co do istnienia zadłużenia jak i jego wysokości.

O kosztach Sąd rozstrzygał na mocy art. 98 i art.100k.p.c.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.